

Полтавський державний аграрний університет
Навчально-науковий інститут економіки,
управління, права та інформаційних технологій

МАТЕРІАЛИ

IV Міжнародної науково-практичної
конференції

**“Місцеве самоврядування
в Україні та світі: теорія і
практика”**

5 листопада 2024 року
м. Полтава

ПОЛТАВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ,
КАФЕДРА ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ТА АДМІНІСТРУВАННЯ,
КАФЕДРА ГЕОМАТИКИ, ЗЕМЛЕУСТРОЮ ТА ПЛАНУВАННЯ ТЕРИТОРІЙ
КАФЕДРА ПОЛІТОЛОГІЇ, ІСТОРІЇ І ФІЛОСОФІЇ
ПОЛТАВСЬКА ОБЛАСНА АСОЦІАЦІЯ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ
ВСЕУКРАЇНСЬКА АСОЦІАЦІЯ ОБ'ЄДНАНИХ
ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД (м. КИЇВ)
ПОЛТАВСЬКА ОБЛАСНА РАДА
ПОЛТАВСЬКА МІСЬКА РАДА
ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ «ІНСТИТУТ РОЗВИТКУ
ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД ПОЛТАВЩИНИ»
КОМУНАЛЬНА УСТАНОВА «АГЕНЦІЯ МІСЦЕВОГО РОЗВИТКУ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ
ГРОМАД ПОЛТАВСЬКОГО РАЙОНУ»
ТЕРЕШКІВСЬКА СІЛЬСЬКА ТЕРИТОРІАЛЬНА ГРОМАДА
БІЛОЦЕРКІВСЬКА СІЛЬСЬКА ТЕРИТОРІАЛЬНА ГРОМАДА
ОПІШНЯНСЬКА СЕЛИЩНА ТЕРИТОРІАЛЬНА ГРОМАДА
КОТЕЛЕВСЬКА СЕЛИЩНА ТЕРИТОРІАЛЬНА ГРОМАДА
ЛЕСТЕРСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ (м. ЛЕСТЕР, ВЕЛИКА БРИТАНІЯ)
ВАРШАВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ (м. ВАРШАВА, ПОЛЬЩА)
ОПОЛЬСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ (м. ОПОЛЕ, ПОЛЬЩА)
ЩЕЦІНСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ, ІНСТИТУТУ ПОЛІТОЛОГІЇ ТА ДОСЛІДЖЕНЬ У
ГАЛУЗІ БЕЗПЕКИ (м. ЩЕЦІН, ПОЛЬЩА)
УНІВЕРСИТЕТ МИКОЛАСА РОМЕРИСА (MRU) (м. ВІЛЬНЮС, ЛИТВА)
АЗЕРБАЙДЖАНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
(м. ГЯНДЖА, АЗЕРБАЙДЖАН)
КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКО,
НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ТА
ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ В.Н. КАРАЗИНА,
НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ «ІНСТИТУТ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ»
НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ «КИЄВО-МОГИЛЯНСЬКА АКАДЕМІЯ», КИЄВО-
МОГИЛЯНСЬКА ШКОЛА ВРЯДУВАННЯ ІМЕНІ АНДРІЯ МЕЛЕСЕВИЧА
ІВАНО-ФРАНКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ НАФТИ І ГАЗУ, ІНСТИТУТ
ГУМАНІТАРНОЇ ПІДГОТОВКИ ТА ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ
БІЛОЦЕРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ,
КАФЕДРА ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ, АДМІНІСТРУВАННЯ ТА МІЖНАРОДНОЇ
ЕКОНОМІКИ
НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ «ДНІПРОВСЬКА ПОЛІТЕХНІКА»

IV МІЖНАРОДНА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ

«МІСЦЕВЕ САМОВРЯДУВАННЯ В УКРАЇНІ ТА СВІТІ:

ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА»

5 листопада 2024 року

м. Полтава, Україна

СЕКЦІЯ 8. ІНФОРМАТИЗАЦІЯ УПРАВЛІНСЬКИХ ПРОЦЕСІВ

Анастасія Олегівна Бардіна,
*здобувачка вищої освіти СВО Магістр
Спеціальність 281 Публічне управління та адміністрування
Полтавського державного аграрного університету
м. Полтава, Україна*

ВИКОРИСТАННЯ СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖ ДЛЯ НАЛАГОДЖЕННЯ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ З ГРОМАДСЬКІСТЮ

Соціальні мережі відіграють ключову роль у житті суспільства, оскільки мільярди людей щодня використовують такі платформи, як Facebook, Twitter, Instagram для отримання новин, обміну думками та участі в громадських обговореннях. Це створює для органів публічної влади нові можливості для встановлення прямого діалогу з громадянами, оскільки соціальні мережі стали потужним інструментом впливу на громадську думку.

Значна частина сучасного суспільства вимагає від публічної влади прозорості та підзвітності, а соціальні мережі стають ефективним інструментом для забезпечення відкритості діяльності державних інституцій. Сьогодні соціальні мережі дозволяють залучати громадян до процесу прийняття рішень, організувати інтерактивні опитування, дискусії та отримувати зворотний зв'язок від громадськості, відіграють критичну роль у кризових ситуаціях, коли потрібна миттєва комунікація з населенням. Не менш важливою є боротьба з дезінформацією, яка часто поширюється через соціальні мережі. З розвитком цифрових технологій та диджиталізацією державних послуг соціальні мережі також стають важливим каналом для інформування громадян про електронні сервіси. Таким чином, соціальні мережі перетворилися з додаткового каналу комунікації на основний інструмент взаємодії між органами влади та громадянами. Їх використання дозволяє покращити прозорість, забезпечити участь громадян у суспільних процесах та ефективно реагувати на виклики сучасності.

Попри тривалу історію та важливу роль у комунікації, традиційні канали комунікації, такі як телебачення, радіо, друковані видання (газети, журнали та бюлетені), прес-конференції, публічні виступи та заходи, мають численні обмеження в умовах сучасного інформаційного суспільства, наприклад односторонню передачу інформації, звуження охоплення, відсутність інтерактивності. Для ефективної взаємодії з громадянами, особливо молодими поколіннями, органи публічної влади мають адаптуватися до нових цифрових реалій і активно використовувати соціальні мережі та інші інтерактивні інструменти для досягнення своїх комунікаційних цілей.

Роль соціальних мереж у сучасній комунікації є однією з ключових тем у вивченні сучасних інформаційних процесів. Соціальні мережі перетворилися на потужний інструмент взаємодії не лише між індивідуумами, але й між владою, бізнесом, медіа та громадянами. Вони відіграють важливу роль у формуванні

громадської думки, поширенні інформації та створенні нових форматів комунікації [1].

Традиційні канали комунікації, як-от телебачення, радіо та друковані медіа, переважно забезпечували односторонній потік інформації, коли влада чи медіа передавали інформацію громадянам, але не отримували миттєвого зворотного зв'язку. Соціальні мережі змінили цю парадигму, створивши платформу для двосторонньої комунікації, де кожен користувач може бути одночасно споживачем і творцем контенту [2]. Завдяки інтерактивним інструментам (коментарі, «лайки», репости) громадяни можуть миттєво реагувати на події, висловлювати свою думку, брати участь у дискусіях і навіть впливати на рішення державних установ чи компаній. Це зробило комунікацію більш гнучкою, демократичною та інклюзивною [3]. Для органів публічної влади соціальні мережі відкрили можливість досягати широкої аудиторії через канали, якими користується більшість населення. Наприклад, Facebook, Twitter, Instagram та YouTube стали основними інструментами для поширення інформації про політичні рішення, ініціативи та звіти перед громадянами.

Соціальні мережі також відіграють важливу роль у залученні громадян до процесу прийняття рішень. Через онлайн-опитування, коментарі та обговорення органи влади можуть швидко отримати зворотний зв'язок від громадськості. Це сприяє активній участі громадян у політичних і соціальних процесах, що раніше було менш доступним через складність доступу до таких платформ, як медіа чи громадські слухання [4]. Однією з найважливіших рис соціальних мереж є їхня швидкість. У традиційних медіа підготовка та публікація матеріалу можуть зайняти кілька годин або навіть днів, тоді як у соціальних мережах інформація може бути опублікована миттєво. Це особливо важливо в умовах кризової комунікації, коли необхідно швидко донести до громадян інформацію про небезпеку або важливі дії уряду [5]. Соціальні мережі також дозволяють оперативно реагувати на зміни ситуації або уточнювати інформацію. Вони є ефективним інструментом управління кризами, оскільки влада може використовувати ці платформи для прямого контакту з населенням під час надзвичайних ситуацій, таких як стихійні лиха, епідемії чи теракти [6].

Соціальні мережі стали основним інструментом формування громадської думки. Користувачі мають можливість ділитися інформацією, обговорювати політичні рішення, а також організовувати суспільні рухи та ініціативи. Завдяки швидкому поширенню контенту, навіть невеликі локальні події можуть отримати значний резонанс на національному або міжнародному рівнях. Сучасні соціальні мережі дозволяють соціальну мобілізацію. Наприклад, вони відіграли ключову роль у революціях і протестних рухах, таких як Арабська весна або Революція гідності в Україні, коли громадяни використовували платформи для координації дій, поширення новин та залучення міжнародної уваги [7].

Соціальні мережі сприяли демократизації медіапростору, оскільки кожен користувач може стати джерелом інформації. Вони забезпечують відкритий доступ до новин та подій, минаючи традиційні медіафільтри. Це дозволяє отримувати більше точок зору на ті самі події, що робить інформаційне середовище більш різноманітним. Завдяки соціальним мережам з'явилися нові

формати комунікації, такі як блоги, подкасти, блогери та онлайн-ЗМІ, які працюють швидше і часто більш доступні, ніж традиційні ЗМІ. Це особливо важливо для регіонів і груп населення, які раніше могли бути обмежені в доступі до інформації [8]. З іншого боку, соціальні мережі відкрили нові можливості для поширення фейкових новин та дезінформації, що створило виклики для суспільства та держав. Поряд з цим, вони стали важливим інструментом для боротьби з дезінформацією, оскільки дозволяють органам влади швидко спростовувати фейкові новини, публікуючи достовірну інформацію [9].

Для органів публічної влади соціальні мережі стали важливим інструментом протидії фейкам, особливо в контексті міжнародних інформаційних війн або внутрішньополітичних криз. Крім того, вони забезпечують можливість впровадження ініціатив з підвищення медіаграмотності серед населення, що є важливим аспектом в умовах сучасного інформаційного світу. Соціальні мережі пропонують широкий спектр інноваційних інструментів для комунікації, таких як відеотрансляції, онлайн-чат-боти, інтерактивні опитування та голосування. Це дозволяє владі не лише інформувати, але й активно залучати громадян до процесів прийняття рішень [10].

Такі інструменти, як прямі ефіри на Facebook або YouTube, дають можливість органам влади проводити публічні консультації в реальному часі, що дозволяє громадянам брати участь у дискусіях з актуальних питань. Соціальні мережі сприяють підвищенню прозорості діяльності органів публічної влади, дозволяючи владі без посередників інформувати громадян про свої рішення, плани, бюджети та інші ключові аспекти управління. Органи влади можуть регулярно оновлювати інформацію, публікувати звіти, документи, а також проводити онлайн-трансляції важливих заходів. Це значно підвищує рівень довіри громадян до інституцій, оскільки вони мають можливість бути в курсі останніх подій без посередників [11].

Окрім того, через соціальні мережі державні установи можуть відкрито пояснювати свої дії, реагувати на критику, обґрунтовувати свої рішення, що створює відчуття підзвітності перед суспільством. Такий рівень прозорості раніше був недоступний через обмеженість традиційних засобів комунікації, де процес публікації інформації був значно повільнішим і менш гнучким [12].

Отже, соціальні мережі стали невід'ємною частиною сучасної комунікації, кардинально змінивши підхід до взаємодії між владою і громадянами. Вони забезпечують швидкість, інтерактивність, прозорість та відкритість, що дозволяє органам публічної влади не тільки поширювати інформацію, але й залучати громадян до процесів прийняття рішень. У той же час, вони створюють нові виклики, такі як дезінформація, але також відкривають можливості для інновацій та активної комунікації в сучасному суспільстві.

Список використаних джерел:

1. Публічне управління та адміністрування в умовах інформаційного суспільства: вітчизняний і зарубіжний досвід : монографія / за заг. ред. С. Чернова, В. Воронкової, В. Банаха, О. Сосніна, П. Жукаускаса, Й. Ввайнхардт, Р. Андрюкайтене. Запоріжжя : ЗДІА, 2016. 606 с.

2. Малімон В. І. Комунікативні технології в публічному управлінні: навчально-методичні матеріали. Івано-Франківськ : ІФОЦППК, 2018. 51 с.
3. Сахань О. М. Про використання соціальних мереж Інтернету як засобу створення іміджу політичної влади в Україні. *Вісник Національної юридичної академії України імені Ярослава Мудрого. Сер. : Філософія, філософія права, політологія, соціологія.* 2014. № 2. С. 143-154. URL: http://dspace.nulau.edu.ua/bitstream/123456789/8355/1/Sahan_143.pdf (дата звернення: 20.10.2024).
4. Марутян Р. Соціальні мережі як виклик національній безпеці. *Асоціація розвитку та безпеки.* 2012. 15 березня. URL: <http://www.dsaua.org/index.Php> (дата звернення: 20.10.2024).
5. Передало Х. С. Соціальні мережі як інструмент формування ділової репутації підприємства. *Науковий вісник Ужгородського університету.* 2018. Вип. 1 (51). С. 250-256. URL: <http://visnyk-ekon.uzhnu.edu.ua/article/view/130238> (дата звернення: 20.10.2024).
6. Соціальні мережі як незамінний інструмент комунікації. *Юридична газета online.* URL: <https://yur-gazeta.com/publications/practice/inshe/socialni-merezhi-yak-nezaminniuy-instrument-komunikaciyi.html> (дата звернення: 20.10.2024).
7. «Нафтогаз» і Порошенко просять зменшити температуру в домівках для економії газу. *Україна молода.* 2018. 2 березня. URL: <http://umoloda.kiev.ua/number/0/180/121142/> (дата звернення: 20.10.2024).
8. Якимчук О. Онлайнові соціальні мережі: перспективи розвитку. *Релігія та Соціум.* 2011. № 2(6). С. 199–205. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/relsoc_2011_2_31 (дата звернення: 20.10.2024).
9. Остапенко М. Політична комунікація: теоретичні аспекти дослідження. *Політичний менеджмент.* 2012. № 3. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/RoMe_2012_3_17 (дата звернення: 20.10.2024).
10. Чуприна Л. Соціальні мережі як інструмент реалізації громадських ініціатив. *Центр досліджень соціальних комунікацій НБУВ.* URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/nrnbuimviv_2015_41_6 (дата звернення: 20.10.2024).
11. О'Райлі Т. Що таке Web 2.0. Патерни проектування та бізнес-моделі для наступного покоління програмного забезпечення. *O'REILLY.* URL: <https://www.oreilly.com/pub/a/web2/archive/what-is-web-20.html?page=1> (дата звернення: 20.10.2024).
12. Онищенко О. С. Соціальні мережі як інструмент взаємовпливу влади та громадянського суспільства : монографія / О. С. Онищенко, В. М. Горовий, В. І. Попик та ін.; НАН України, Нац. б-ка України ім. В. І. Вернадського. К., 2014. URL: https://irbis-nbuv.gov.ua/E_LIB/PDF/er%2D0003126.pdf (дата звернення: 20.10.2024).

розвитку. Цей підхід є особливо важливим для сільськогосподарських підприємств, які працюють у складних умовах мінливого зовнішнього середовища.

Дослідження показують, що стратегічне управління на підприємствах з невеликими площами сільськогосподарських угідь (до 5000 га) у Полтавській області часто не застосовується. Основними причинами цього є нестабільність ринкового середовища, недостатнє усвідомлення керівниками важливості стратегічного підходу до управління, а також брак кваліфікованих кадрів. Крім того, у багатьох випадках керівники таких підприємств зосереджуються лише на виконанні оперативних завдань, які доводяться з боку корпоративного управління агрохолдингів, не беручи участі у формуванні довгострокових стратегій.

Ця ситуація ускладнюється тим, що керівники часто сприймають стратегію як зайвий бюрократичний елемент, який лише ускладнює роботу підприємства. Проте, стратегічний підхід може слугувати важливим інструментом для забезпечення стійкості та адаптивності в умовах конкуренції.

Процес стратегічного управління охоплює кілька ключових етапів, кожен з яких є важливим для забезпечення ефективності діяльності підприємства. Серед основних етапів слід виокремити:

1. Визначення основного підходу до формування стратегії. На цьому етапі аналізуються внутрішні та зовнішні чинники, що впливають на діяльність підприємства, а також оцінюється його поточний стан.

2. Вибір стилю стратегічного управління. Це може бути централізований підхід або децентралізоване прийняття рішень залежно від розміру та структури підприємства.

3. Формулювання стратегічного бачення та місії. На цьому етапі визначаються основні напрями розвитку підприємства, його місія та бачення майбутнього.

4. Постановка цілей та розробка конкретних орієнтирів. Бачення перетворюється на конкретні цілі, які є вимірюваними та досяжними.

5. Розробка стратегії розвитку. Включає визначення інструментів, ресурсів та механізмів для досягнення поставлених цілей.

6. Впровадження стратегії. Здійснюється на практиці шляхом впровадження розроблених рішень та заходів.

7. Оцінка ефективності та зворотний зв'язок. На цьому етапі аналізуються результати реалізації стратегії, і за необхідності вносяться корективи [2].

Підприємство може одночасно впроваджувати кілька типів стратегій:

– корпоративна стратегія. Вона охоплює всі напрями діяльності підприємства, визначає загальну місію та бачення розвитку;

– ділова стратегія. Орієнтована на одну конкретну сферу діяльності, наприклад, виробництво чи збут, і визначає, як забезпечити конкурентні переваги у цій галузі;

– стратегія зростання. Застосовується за умов, коли підприємство має ресурси для розширення своїх позицій на ринку або освоєння нових напрямків діяльності.

Кожна з цих стратегій повинна бути чітко узгодженою з реальними можливостями підприємства, а також враховувати специфіку його діяльності та ринкові умови.

Вагомість стратегічного управління для підприємств важко переоцінити, адже саме воно дозволяє забезпечити стійкий розвиток, адаптуватися до змін, ефективно використовувати ресурси та утримувати конкурентні переваги навіть у складних ринкових умовах. Успіх залежить від того, наскільки професійно підприємство підходить до процесу розробки та реалізації стратегічних рішень.

Список використаних джерел:

1. Писаренко В.В., Дем'яненко Н.В., Назаренко Є.О. Формування стратегії розвитку сільськогосподарського підприємства. *Економіка та управління підприємствами*. 2018. Випуск 18. С. 515-522. URL: https://economyandsociety.in.ua/journals/18_ukr/72.pdf (дата звернення 2.11.2024).

2. Кадирус І. Г., Донських А. С., Терещенко В. А. Формування стратегії розвитку аграрного підприємства. *Ефективна економіка*. 2020. №7. URL: http://www.economy.nauka.com.ua/pdf/7_2020/66.pdf (дата звернення 2.11.2024).

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1. ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

<i>Иценко Андрій Ігорович</i>	
Суспільні заходи проти сприйняття корупції серед громадян	6
<i>Кочур Лариса Василівна</i>	
Створення служб управління персоналом в органах місцевого самоврядування – важливий інструмент для підготовки та впровадження Закону України «Про службу в органах місцевого самоврядування»	7
<i>Мушук Василь Васильович</i>	
Примусове виконання рішень як складова ефективного функціонування місцевого самоврядування	10
<i>Нестеренко Альона Миколаївна</i>	
Продовольча безпека країн ЄС: тенденції та виклики	13

СЕКЦІЯ 2. УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД

<i>Арбузова Тетяна Василівна</i>	
Актуальні напрями реалізації програм та проєктів розвитку територіальних громад	17
<i>Борщ Артем Вікторович, Козакевич Ліна Вікторівна</i>	
Сучасні проблеми управління місцевим розвитком	21
<i>Григорович Марина Олександрівна</i>	
Формування людського потенціалу територіальної громади як фактор її розвитку	24
<i>Гуляницька Валерія Олександрівна, Гуторова Олена Олександрівна</i>	
Мета, завдання та принципи сталого розвитку сільських територій	27
<i>Гуторов Олександр Іванович</i>	
Стратегія як інструмент управління сталим розвитком сільських територій	29
<i>Дорогань Андрій Сергійович, Доля Валерій Віталійович</i>	
Державні механізми управління розвитком економічного потенціалу підприємства	33
<i>Канівець Дмитро Андрійович, Андрєєва Людмила Миколаївна</i>	
Інструменти електронної демократії як складова інформаційно-комунікаційного механізму формування іміджу органу влади	35
<i>Коваль Ганна Володимирівна, Калініченко Олена Миколаївна</i>	
Підготовка державних службовців в Україні як запорука ефективного публічного управління	39
<i>Лозинська Тамара Миколаївна</i>	
Удосконалення системи стратегічного планування в Україні	42
<i>Лопушинський Іван Петрович</i>	
Прозорість місцевого самоврядування як механізм забезпечення комунікації влади з громадою	46

<i>Медвідь Вікторія Юріївна, Житченко Ірина Ігорівна</i>	
Участь громадськості у відновленні та відбудові територій України	48
<i>Полищук Світлана Петрівна, Білик Ольга Володимирівна</i>	
Планування відновлення та розвитку регіонів і територіальних громад в умовах євроінтеграції	51
<i>Сокольська Тетяна Вікторівна</i>	
Публічне управління сталий розвитком сільських територій в умовах війни	55
<i>Сьомич Микола Іванович, Булат Віктор Євгенович, Малько Максим Олександрович</i>	
Дослідження інструментів взаємодії органів місцевого самоврядування та інститутів громадянського суспільства	59
<i>Тур Марина Андріївна</i>	
Протидія корупції в системі вищої освіти	61
<i>Юр'єва Ангеліна Олександрівна</i>	
Основні проблеми державного стратегічного планування	64

СЕКЦІЯ 3. СОЦІАЛЬНА СКЛАДОВА МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

<i>Бульба Володимир Григорович, Литвинов Віктор Вікторович</i>	
Головні групи учасників та загальні принципи формування соціального кластеру	67
<i>Бутко Микола Олександрович</i>	
Створення умов для участі молоді в економічній, політичній і соціальній сферах життя громади черезконсультативно-дорадчі органи	71
<i>Вільховий Владислав Олександрович</i>	
Соціально-психологічний клімат органу публічної влади та його якість ..	73
<i>Малько Юлія Сергіївна</i>	
Співпраця органів місцевого самоврядування та інститутів громадянського суспільства у впровадженні проектів для відновлення та розвитку громад	75
<i>Мануїлова Катерина Віталіївна, Мартиненко Віталій Вікторович</i>	
Соціальна політика в громадах України в умовах воєнного стану	78
<i>Медвідь Вікторія Юріївна, Рекунов Віктор Сергійович</i>	
Соціальне підприємництво в Україні	81
<i>Москвічова Олена Сергіївна, Куценко Ірина Володимирівна</i>	
Взаємодія місцевого самоврядування та громади: соціальні аспекти	84
<i>Наконечний Олександр Анатолійович</i>	
Роль корпоративної культури та навчання у формуванні лояльності персоналу органу публічної влади	87
<i>Нечитайло Анна Максимівна</i>	
Рефреймінг як прийом самомотивування в самоменеджменті публічного службовця	89
<i>Поступна Олена Вікторівна</i>	
Старіння населення як одна з глобальних соціальних проблем світового рівня	92

<i>Рекунов Віктор Сергійович</i>	
Удосконалення організації соціального захисту малозабезпечених верств населення	96
<i>Роменська Таїсія Валеріївна</i>	
Соціальна робота з військовими ветеранами в територіальних громадах ..	98
<i>Христенко Кирило Ігорович, Дорофєєв Олександр Вікторович</i>	
Лідерство як фактор соціальної згуртованості територіальних громад	101
<i>Шупта Ірина Миколаївна, Нікітченко Сніжана Миколаївна</i>	
Стресостійкість як компонент професійної компетентності публічного службовця в умовах воєнного стану	103

СЕКЦІЯ 4. МІСЦЕВА ЕКОНОМІКА ТА МІСЦЕВІ БЮДЖЕТИ

<i>Боковикова Юлія Володимирівна, Боковикова Євгенія Олександрівна</i>	
Роль міжбюджетних трансфертів у відновленні економіки на місцевому рівні	107
<i>Мирна Ольга Володимирівна, Стеценко Олексій Миколайович</i>	
Аналітичний огляд бюджетної транспарентності громад	111
<i>Рекотова Віта Іванівна, Туль Світлана Іванівна</i>	
Міжнародні проекти як інструмент реалізації соціально-важливих ініціатив у громаді	116
<i>Слободяник Максим Володимирович</i>	
Фінансово-економічні аспекти управління водопостачанням в умовах децентралізації: виклики для місцевого самоврядування	119

СЕКЦІЯ 5. ПОЛІТИЧНІ АСПЕКТИ ФУНКЦІОНУВАННЯ САМОВРЯДНОЇ ВЛАДИ

<i>Крисаченко Валентин Семенович</i>	
Політика дерусифікації та дерадянізації в Україні: рівні та механізми імплементації	123

СЕКЦІЯ 6. АГРАРНА ПОЛІТИКА І МІСЦЕВЕ САМОВРЯДУВАННЯ

<i>Гуторова Олена Олександрівна, Савченко Вікторія Олександрівна</i>	
Закономірності та принципи державного регулювання системного розвитку аграрного сектора економіки регіону	127
<i>Павлюк Юрій Вікторович, Звонарьов Анатолій Олександрович</i>	
Особливості функціонування аграрного сектору в умовах воєнного стану	130
<i>Рябокоть Олексій Петрович</i>	
Державний аграрний реєстр (дар) – як цифровий інструмент взаємодії ОМС з малим бізнесом та представниками особистих селянських господарств для розвитку аграрного сектору територіальної громади	134
<i>Шинкаренко Владислав Юрійович, Лучка Вадим Володимирович</i>	
Земельно-ресурсний потенціал і його роль у сталому розвитку країни	136

СЕКЦІЯ 7. МІСЦЕВЕ САМОВРЯДУВАННЯ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

Білас Павло

Розвиток фізичної культури та спорту територіальних громад
Дрогобицького району 141

Білокінь Валерій Васильович

Місцеве самоврядування в період воєнного стану: аналіз початку важкого
періоду та викликів на майбутнє 143

Гавриленко Ліана Марзпетунівна

Зростання ролі місцевих територіальних громад у протидії домашньому
насильству в умовах війни 147

Галич Олександр Анатолійович, Романов Дмитро Володимирович

Роль миротворчих сил організації об'єднаних націй щодо відновленні
влади у бувших республіках Югославії: чи є можливості для України? 150

Досич Анатолій Олександрович, Приліпко Сергій Михайлович

Реагування органів публічної влади на сексуальне насильство в умовах
збройної агресії РФ проти України 152

Новаченко Тетяна Василівна

Місцеве самоуправління в умовах війни: демократичні та авторитарні
тенденції 156

Пасемко Галина Павлівна, Таран Оксана Миколаївна

Особливості функціонування адміністративного менеджменту органів
публічної влади Харківської області в умовах воєнного стану 159

Приліпко Сергій Михайлович

Відновлення трудового потенціалу територіальних громад у контексті
реалізації стратегії демографічного розвитку України на період до 2040 року 162

Сердюк Ольга Іванівна, Атеєв Олександр Юрійович

Прозорість та відкритість органів місцевого самоврядування як основні
принципи відновлення України 165

Щетиніна Тетяна Олексіївна, Яровий Ілля Дмитрович

Кадрова політика в органах публічного управління в умовах воєнного стану 168

СЕКЦІЯ 8. ІНФОРМАТИЗАЦІЯ УПРАВЛІНСЬКИХ ПРОЦЕСІВ

Бардіна Анастасія Олегівна

Використання соціальних мереж для налагодження взаємодії органів
публічної влади з громадськістю 172

Гиренко Олег Володимирович, Дмитренко Сергій Миколайович

Трансформація системи публічного управління в умовах диджиталізації .. 176

Євсюкова Оксана Володимирівна, Кисельов Микита Сергійович

Електронне урядування як механізм покращення публічних послуг в
умовах цифрового розвитку держави 178

Протас Надія Михайлівна, Жук Людмила Анатоліївна, Трофименко

Владислав Ярославович
Удосконалення взаємодії органів державної влади та громадянського
суспільства в інформаційному просторі 181